

благочиние. Тойзи съборъ се нарича вселенский, пето-шестий съборъ, защото служи—като допълнение на 5-й и 6-й съборъ. Той приелъ за ръководство на църквата 85 правила апостолски, правилата на шесттъ вселенски и на седемтъ помѣстни събори и на нѣкои святи отци. Впоследствие тѣзи правила били допълнени съ правилата на седмий вселенский съборъ и още на два помѣстни. Тѣзи правила лѣжатъ въ основанието на църковното управление и се нахождатъ въ книгата, по гръцки нарѣчена «*Номоканонъ*» а по славянски «*Кормчая книга*».

Седмий вселенский съборъ билъ въ 787 година, въ гр. Никея, при императрица Ирина, по поводъ на ересъта на иконоборцитѣ.

Иконоборческата ересь се появила 60 години до събора, при императора Льва Исавра. Той одържалъ блистателни побѣди надъ мохаммеданитѣ и съставилъ планъ да ги обърне въ християнство, за това, по неговото мнѣние, необходимо било унищожението на иконитѣ. Отпървомъ той заповѣдалъ да поставатъ иконитѣ въ църквитѣ, колкото е възможно по висока, за да не могатъ християнитѣ да ги цѣлуватъ, а подиръ заповѣдалъ да ги изнесатъ изъ храмоветѣ и домоветѣ, и ги изгоратъ на площадитѣ. Надъ вратитѣ на царскій дворъ отъ давна врѣме се намиралъ чудотворний образъ на Спасителя. По заповѣдъ на Льва, единъ войникъ се качилъ на стълба, за да свали и развали иконата. Народътъ, който се намиралъ тукъ, въ разярено състояние и негодование, бутналъ стълбата и убилъ войника. Левъ наказалъ всички заподозрѣни въ това убийство и подиръ това захваналъ, като фанатикъ, да преслѣдва православнитѣ.

Гонението на Льва противъ святитѣ икони продължили снѣ му Константинъ Копронимъ и внука му Левъ Козаръ. Съпругата на Льва, ревностна почитателка на св. икони, прекратила гоненията и за умиротворение на църквата свикала вселенский съборъ. На тоя съборъ била отхвърлена иконоборческата ересь, и определено да поставятъ въ святитѣ Божий църкви заедно съ изображението на честний и животворящй Кръсть и святитѣ икони, и да имъ въздаватъ почитателно поклонение, като възнасятъ ума и сърдцето си къмъ Господа Бога и святитѣ, които сж начертани на тѣхъ.

Подиръ седмийтъ съборъ иконоборството отново възникнало и около 25 години вълнувало църквата. Почитанието на св. икони окончателно било възстановлено и утвърдено на помѣстнийтъ константинополский съборъ въ 842 г., при императрица Теодора. На тоя съборъ въ благодарностъ на Господа Бога, който даровалъ на